

saadan og kunne ikke faa deres Penge, før de have præsteret Arbejdet. Juridisk ere de ens stillede, thi den samme Ret, som en Haandværker f. Eks. har til at forlange Forudbetaling eller Pant eller Kaution, har Lyndet ogsaa (Ufrydelse). So, juridisk har Lyndet virkelig den samme Ret til at sige: jeg vil ikke indlade mig paa Lyndeforholdet, med mindre der stilles mig Kaution for, at jeg faar min Løn.

Justitsministeren (Rump): Dette Forslag fremkom i det andet Ting ved privat Initiativ og i en ganske anden Skikkelse end den, det nu har. Det havde en anden Titel: „Forslag til Lov om Forandring i Lyndeloven“, og det havde et meget forskelligt Indhold, idet det gik ud paa Forandringer i et Par Paragraffer i Lyndeloven. Det havde en Paragraf, der til Dels lignede den nuværende § 2, men som dog i saa mange Henseender var forskellig deraf. Da Lovforslaget fremkom i det andet Ting, tror jeg nok, at man havde en almindelig Forestilling om, at det var et Lovforslag, der var lige ud af Vandbejen og ikke frembød nogen som helst Vanskelighed, at det var noget, man meget godt kunde modtage, og der udtaltes fra de forskellige Sider næsten gennemgaende en Anerkendelse af, at det var fortræffeligt. Jeg gjorde den Gang opmærksom paa, at man vistnok overiaa de meget store Vanskeligheder, som knytte sig til dette Forslag. Hvis der kun var Tale om en Forandring i Lyndeloven, lod Sagen sig maaste ordne, da det jo er et særligt Forhold, og da der er givet Lovforslaget en saadan stikkelig og detaljeret Karakter. Det var vistnok ikke saa unormalt, som den ærede første Taler mente, at foretage hensigtsmæssige lejlighedsvisse Forandringer i denne Lov, uden at det griber ind i andet. Men det, som volder Vanskelighederne her, er, at dette Lovforslag egentlig ikke gaar ud paa virkelige Forandringer af Lyndeloven, men at det griber ind paa andre Omraader, griber dybt ind paa forskellige Punkter af den almindelige private Ret, i Forhold, der ere ordnede ved systematiske Love, ligesom saavel de oprindelige Lovforslag som Lovforslaget i den nu foreliggende Skikkelse ikke helt dækker det Formaal det vil naa. — Det forelagte Forslag blev undergivet forskellige Bearbejdelser i det andet Ting og er nu habnet her i den foreliggende Skikkelse, og det kunde nok være, som den første ærede Taler udtalte, at det er ret mærkeligt at se, at et saa stort Antal Medlemmer i det andet Ting ved 3de Behandling svarede: Stemmer ikke. Det tyder hen paa, at de ikke have været ganske klare

paa Lovforslagets Betydning, at der endnu har været Vanskeligheder til Stede for dem, som bevirkede, at de ikke kunde tage Stilling.

Som Lovforslaget nu foreligger, er det, som sagt, i Virkeligheden ikke, som den første ærede Taler sagde, en Forandring i Lyndeloven, thi det indeholder ikke nogen som helst Forandring af Bestemmelser i Lyndeloven med Hensyn til Forholdet mellem Husbond og Lynde. Nej, det, som gør Vanskeligheden, er, at man her vil etablere ny Regler mellem Lyndet, som har givet Husbonden sit Arbejde uden at faa Betaling derved, og Tredjemand, som ikke har noget med dette Forhold at gøre, som har udbetalt sine Penge og faaet Pantestikkerhed derved. Det er altsaa dem, der skal deles imellem, man skal give en Part en forøget Ret og derved den anden Part en ringere Retsstilling. Vi ere her i et af de Tilfælde, hvor det kan blive noget vanskeligt for de to Klasser af Tinget — hvis jeg maa dele de ærede Medlemmer i 2 Klasser, Jurister og Ikke-Jurister — at faa fat paa hinanden. For Ikke-Jurister ser Forholdet ganske simpelt og let ud, for Jurister frembyder det betydelige Vanskeligheder. Jeg skal tillade mig for Ikke-Jurister at fremhæve, hvad Lovforslaget, som det nu foreligger, egentlig gaar ud paa.

For Forordningen af 28de Juli 1841 udkom, var Forholdet det, at de saakaldte personlig privilegerede Fordringer, saasom Fordringer paa Statter, Vandgilbe, Husleje, Lyndeløn, Apotekeres Arav og deslige havde i Forhold til de andre personlige Kreditorer Ret til at faa Dækning baade i Konkurs og, efter en Plakat af 1834, ogsaa uden for Konkurs, ikke blot af, hvad Debitor havde af upantet Gods, men ogsaa, for saa vidt det upantede Gods ikke strakte til, af det pantsatte Løsøre, og blandt disse privilegerede Kreditorer var, som sagt, Lynde og alt Lynde. — Bestemmelsen i Forordningen af 28de Juli 1841 gik ud paa, at under Pantfætning af en fast Ejendom kunde indbefattes Besætning og Inventarium, saaledes at Kreditorerne med Hensyn til disse Genstande i alle Maader nød samme Ret som med Hensyn til selve Ejendommen. Ved Konkursloven af 1872 blev det udvidet til ogsaa at omfatte Gødning, Sæd og Straa, særsket Sæd o. s. v., og saa blev der medtaget tillige tilsvarende Bestemmelser for Fabrikker med Hensyn til Maskiner og øvrige Inventarium. Forholdet blev altsaa det, at de privilegerede Kreditorer ikke kunde forlange Fuldgørelse af disse Ting, som af andet Løsøre, af hvilket de kunde forlange Dækning til Skade for Pantthaveren.